

Јудита Берг

РУМИНИ

АВАНТУРЕ
МИША МОРЕПЛОВЦА

Наслов оригинала

Judit Berg

RUMINI

Copyright©2006 Pagony Books

Text©2006 Judit Berg

Illustrations©2006 Anna Kálmán

All rights reserved.

Serbian©2012 by KREATIVNI CENTAR

За издање на српском језику © Креативни центар 2012

Библиотека *Свет је један*

књига педесет седма

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Славица Марковић

Илустрације

Ана Калман

Редактор превода и лектор

Виолета Бабић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Небојша Митић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел. 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Графостил

Тираж

2.000

Захвалница ЕАСЕА

Education and Culture DG

Culture Programme

Овај пројекат финансиран је уз помоћ Европске комисије. Садржај ове публикације одражава искључиво мишљење аутора. Европска комисија не преузима никакву одговорност за употребу информација садржаних у овој књизи.

Јудита Берг

РУМИНИ

АВАНТУРЕ

МИША МОРЕПЛОВЦА

Илустровала
Ана Калман

С мађарског превела
Моника Бала

Креативни центар

За Лилу

Прва глава

Седмозубац

Рижу и његову банду познаје цео Мишоград. Пут којим пролазе обележен је разбијеним прозорима, срушеним кантама и ишараним зидовима. Кад се појаве на пијаци, продавци престрављено склањају робу, а чак и галегови у луци крештећи беже чим угледају банду мишева спремну на све. Градски полицајци већ одавно желе да их се дочепају, али је Рижина банда досад увек успевала да им побегне. Знају мишеви сва градска скровишта. Полиција, међутим, управо припрема рацију.

Рижа, мишићави вођа банде који не преза ни од чега, дошао је с новом идејом.

– Данас идемо у луку.

– Идемо мало на ваздух? – закикота се поручник Бумбу.

– Прошетаћемо, процуњаћемо – климну главом Рижа кезећи се. А затим се уозбиљи. – Свратићемо до *Седмозуйца*.

– Зашто? Чега има тамо? – упита Бумбу заинтересовано.

– Прошли пут имао сам мали сукоб с крчмаром, па је напујдао полицију на мене. Е сад ћемо донети нешто од њега. Нешто што веома цени.

– Планираш велику фрку? – Бумбу се почеша по увету.

– Обећавам, неће вам бити досадно! – рече Рижа тајанствено.

Чланови банде одушевљено зазвиждаше и почеше да кличу. Рижа је увек смишљао узбудљиве подлости. Тада убаци нешто у кожни џак, али никоме не откри шта је то. Махну Бумбуу дугим савитљивим репом. Био је то знак да могу поћи. Банда мишева скочи на ноге и одлучно крену ка луци.

Иза гомиле камења вирио је мишић у поцепаним панталонама и џемперу на штрафте. Сав узбуђен слушао је Рижине речи и кад је банда скренула за први угао, упутио се за њима. Успут је чепркао по џепу. Мислио је да ће можда пронаћи нешто за јело, али је с разочарањем увидео да му је, као и увек, џеп празан.

Када би ме Рижа љримио у банду, сигурно бих увек имао шћа да једем, маштао је, а затим стисну зубе. На крају ће ме ионако љримити. Показаћу им ја шћа знам! А кад љорасћем, љосћиаћу вођа банде.

Одлучно је корачао за неваљалцима. Данима их је свуда пратио попут сенке.

Банда је скренула ка базару у луци. На почетку су се ређали дућани корпара и рогозара. Рижа је пријатељски махао уплашеним продавцима, а поручник Бумбу успут је зградио тршчану корпу и доспевши до следећег продавца, убацио у њу неколико шака урми. Његов друг Зико оде до радње преко пута и с гомиле мазну две мандарине. Најмршавији миш жутих зуба снажно шутну канту на ивици пута.

– Престани, Нудлице! Немој да призиваш полицајце пре времена! – добаци му Рижа, али док је говорио, реп му се већ био протегаво ка следећој тезги с ђаконијама и неприметно подиже кесицу сланих пистаћа. Следећег тренутка већ је зубима отварао послестицу.

Мишић је ишао трагом банде. Ни на трен није хтео да изгуби Рижу из вида. Са одобравањем је цокнуо језиком кад је видео како је Рижа набавио пистаће и одмах поче вртети репом са жељом да и он одмах испроба трик. Банда је у међувремену скренула ка шатору старог врача. Стари миш претио им је стиснутом песницом.

– Губите се кад вам кажем! Знам да сте прошли пут ви украли џак експлозива и маст!

Рижа се насмеја и шапом даде знак осталима да продуже. Старац их је страшно грдио. Толико се био удубио у дреку да није ни приметио малог миша који се гегао иза банде. Мишић испружи

реп кад је пролазио поред старца и онако како је урадио Рижа, брзим покретом га обмота око бочице која је стајала на рогозу испред шатора. Један трзај – и бочица се већ налазила на дну џепа. Старац је још увек стискао песницу док је мишић одлазио за Рижом уз враголаст кикот.

– Е, и то сам сад научио! Бићу од користи Рижи ако ме прими!

Банда је у међувремену скренула у уличицу која је водила до пристаништа. Ту је, наиме, била крчма *Седмозубац*, одредиште Рижине банде за тај дан. Изнад масивних врата од храстовине visiо је седмозубац обојен црвеном бојом и причвршћен зарђалим ланцем. Рижа махну дружини да стане. Театралним покретом показа седмозубац.

– А, шта кажете?

– Па није мачји кашаљ – задовољно климну главом Нудлица.

– Знам да није мачји кашаљ, будало! Зато смо и овде. Треба ми тај седмозубац. Има ли неко неки предлог?

Бумбу набра чело.

– Неће бити лако украсти га одатле.

– Да је лако, послао бих Нудлицу самог – одмахну Рижа.

Бумбу настави гласно да размишља:

– Могли бисмо да га неприметно претестеришемо и скинемо с ланца. Лако је попети се, а нико не-

ће чути шкрипање тестере, јер имам маст за утишавање коју сам пре неки дан украо од старог врача. Али како ћемо га однети одавде? Не можемо га подићи ни нас шесторица. Уз то, полицајци ће нас стићи ко од шале ако с њим будемо бежали.

Банда је збуњено стајала. Рижа презриво пљуну.

– Зар ниједан од вас нема неки здраворазумски предлог?

Чланови банде гледали су у ножне прсте. Нико се није усудио ни да погледа Рижу. Иза њихових леђа се, међутим, изненада огласи мишић, онај који је дотад неприметно следио банду.

– Требало би довући она мала колица ... знате она која се налазе на излазу из базара. Поставићемо их испред врата. Пуна су сламе и нико неће чути кад се на њих стровали седмозубац. Затим их само треба одгурати, а за то су довољна и два миша.

Сви се окренуше.

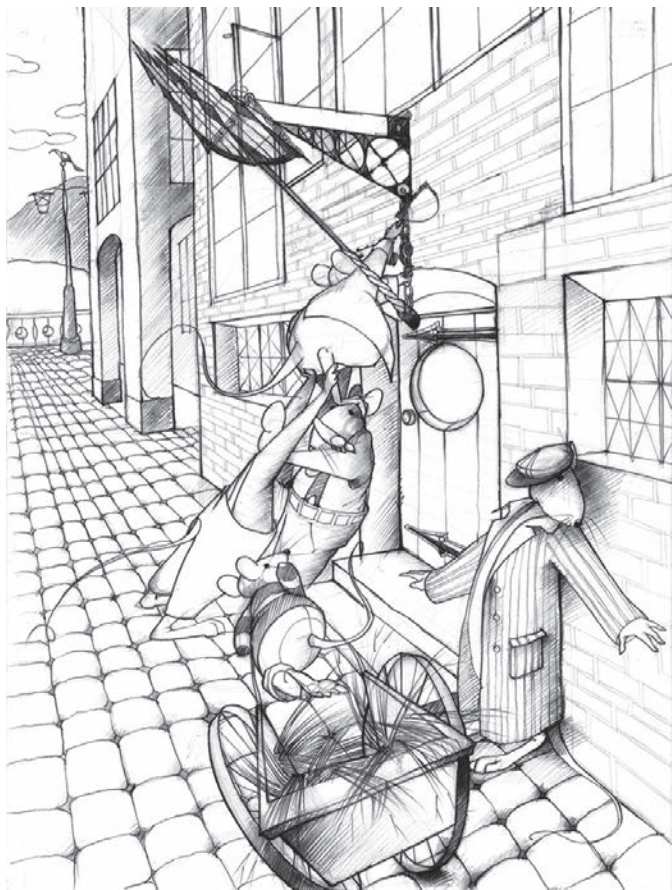
– Гле, види клинца! – зачуди се Зико. – Ти се још увек смуцаш за нама.

– Рижа је рекао да ћу моћи да вам се прикључим кад будем био довољно спретан – малиша слегну раменима. – Данима вас тајно пратим, тако да ме нисте ни приметили. Научио сам све ваше трикове. Знам да крадем, да се прикрадам, умем праћком да разбијем било који прозор с друге стране улице. И увек имам нове идеје – погледа мишић Рижу.

Рижа се замисли.

– У реду је, можеш да помогнеш. А после ћу одлучити да ли ћу те примити у банду.

– Разумем, шефе! – стаде мали миш у став мирно, као војник. – Онда ... да довучем колица?

– Довуци их! Зико, помози му! А ти, Бумбу, дај ту маст. Код мене је тестера – одмахну шапом Рижа и тако ућутка Нудлицу који је управо хтео нешто да каже.

Банда је живнула. Два миша одјурише до угла улице да чувају стражу, а Зико и клинац одоше до колица која је мишић видео на базару. Бумбу је усмеравао остале. Пењући се један другом на рамена, допрли су до седмозупца који је висио изнад врата крчме. Бумбу даде маст, а Пува, најхитрији члан банде, добро намаза ланац. Рижа је лепо и полако отворио кожни џак и извадио тестеру умотану у карирану крпу. Жустри Пува приону на посао и из све снаге поче да тестерише ланац. Испод су га придржавала петорица мишева. Маст је деловала – владао је потпуни мук – а тестера се већ дубоко била урезала у зарђало гвожђе.

– Одмах завршавам – објави Пува. – Долазе ли већ та колица?

У том трену на углу се појавише Зико и клиња: вукли су отрцана труцкава колица пуна сламе.

– Хеј, Пуво, немој више да тестеришеш! Само што се није срушио! – забринуту узвикну Нудлица, али Рижа одмахну шапом.

Зико и клиња скоро стигоше до врата кад се до пола исечен зарђали ланац откину, не могавши више да издржи терет. Седмозубац с треском паде на камен испред врата. Колица се заљуљаше и гурну-

ше клињу уза зид. На прасак се изненада отворише храстова врата гостионице и кроз њих искочи дебели миш с белом кецељом.

– Ха, подли ниткови! – урлао је. – Зовите полицију! – продрао се ка гостионици.

Изнутра се чула бука, а на вратима се појави још неколицина нових ликова. Први је био Рундави Бенедек, капетан најбржег морског једрењака, а иза њега два-три морнара, који су унутра баш вечерали. Банда крену трком. Рижа извежбаним покретом зграби са земље кожни џак и тестеру, да за собом не остави никакав траг, и похита за својом бандом. Клиња, коме се од ударца колица мало вртело у глави, хтеде да појури за осталима, али га крчмар шчепа.

– Сад си готов!

– Пустите ме, нисам ништа урадио! – копрцао се мишић покушавајући да се ослободи из крчмарових шапа.

– Зар не чујете? Нисам један од њих! Само сам пролазио овуда!

– То причај полицајцима, мали! – обрецну се крчмар све га јаче стежући.

Али тада се с врата неочекивано огласи Рундави Бенедек, капетан.

– Малиша стварно није један од њих!

– Зашто сте толико сигурни, господине? – жмиркао је збуњено крчмар.

– Зато што је он мој мали од палубе на *Краљици вејџра*.

На ту изјаву сви запањено зинуше, а највише сам клиња, који се често дивио *Краљици вејџра*, величанственом једрењаку с три јарбола, али није могао ни да сања о томе да би он, исцепано улично дерле, могао да служи на тако чудесном броду. Крчмар разрогачи очи, а морнари, који су стајали иза капетана, блентаво погледаше један у другог. Рундави Бенедек гурну у страну крчмара и стави шапу мишићу на раме.

– На броду ћеш поднети извештај о томе шта си овде радио, синко – рече.

– Себастијане! – обрати се стаситом момку. – Завршите вечеру, а затим крените за нама. Видећемо се на *Краљици вејџра*. Ја ћу отпратити малог на брод да опет не би запао у невоље.

Себастијан и момци климнуше главама, али им ништа није било јасно, јер су сви знали да клиња није мали од палубе на *Краљици вејџра*, а било је јасно и то да је с бандом пробао да украде цимер* *Седмозуйца*. Зашто ли га је Рундави Бенедек спасао од полиције? Зашто је слагао да је клиња мали од палубе? О томе је размишљао и мишић док је послушно корачао поред капетана. Чекао је да му трбушаста капетан громким гла-

* Цимер је дрвени или метални знак постављен под правим углом изнад кафане, радње или неке радионице да би се означила делатност занатлије (прим. прев.).

сом објасни зашто му је помогао. Али Рундави Бенедек није ни реч проговарао. Само је малог миша држао за раме пратећи га до пристаништа где се љуљао величанствени једрењак.

Стигавши до мостића који води на брод, капетан коначно стаде и намрштених обрва одмери малишана.

– Хвала на помоћи, господине – опрезно рече мишић, покушавајући да се измигољи из капетановог стиска. Али га Рундави Бенедек није пуштао.

– Већ сам те виђао у луци – огласи се коначно капетан. Глас му је био строг, али је у очима имао топао сјај. – Чини ми се да си паметан и спретан момчић. Немој да тежиш ка томе да будеш као они неваљалци. Можеш да догураш много даље.

– Ма нико неће да се бави оваквом скитницом као што сам ја! Где год да се појавим, отерају ме! А за јело имам само онда кад нешто украдем – прасну мали миш. – Они ће бар да ме приме у банду.

– А сада су те оставили на цедилу... – махао је главом капетан. – Зар не би волео да учиш, да радиш? Кад будеш научио неки занат, имаћеш посла. Нећеш морати да крадеш храну.

– Ко би мене школовао? Немам никога на целом-целцитом свету – мишић је љутито одмахивао главом.

– Ја ћу те ставити на пробу – рече капетан. – Довео сам те овамо да бих видео да ли си заиста

ваљан момак. Могао би да се прихватиш шегртског посла овде, код мене, на *Краљици вејра*. Унапред те упозоравам да неће бити лако. Много је посла, а служба је тешка. Али ако будеш поште-но радио, на крају би могао постати и морнар. А на броду можеш да стекнеш праве пријатеље.

Мали миш зину. Није ни слутио да ће га стићи таква срећа.

– Уз то, свакога дана добијаћеш доручак, ручак и вечеру. Ако се лепо покажеш, на крају ћеш од мене чак и плату да добијеш – рекао је капетан. – Али ако ме будеш разочарао, избацићу те у првој луци која нам се нађе на путу. Па ... шта кажеш, синко?

– Ево шапе! – узвикну срећно мали миш.

Капетан пружи шапу. Клиња је храбро зграби и мушки је стисну.

– Драго ми је, синко – рече капетан. – Добро дошао код нас! Још бих само хтео да чујем твоје име.

– Румини – рече мишић и поносно се испрси.

Румини, сналажљиви мали миш, живи на улици и жарко жели да постане најславнији капетан брода на свету! Жели да се придружи банди мангупа, али, срећом, постаје мали од палубе на броду *Краљица вејра*, најбржем једрењаку у земљи Мишезији. Али Румини не воли да риба палубу! Више му се свиђа да дрема и машта о пустоловинама. С најбољим другом Баликом, другим бродским шегртом, дели авантуре и слаткише, али и казне. *Краљица вејра*, брод на којем плове, на необичном је и опасном путовању. Шта ће се десити кад наиђе на морско чудовиште, чудна створења Иверке, гусаре и трговце робљем на дугом путу пуном неизвесности и тајни? Румини и Балико неће морати превише да се труде да би упали у невоље...

